

Phần 6

Chương 21

Chỉ Nhật Hoa Rơi Không Nữ Hái

Tháng tám, Nam Chiếu bình.

Sứ thần vào kinh, hiến tể xưng thần. Vì vậy mà sư phụ bận đến chân không chạm đất, hai tháng liền thượng triều thoái triều đều dùng khinh công bay đi bay lại, biểu diễn một màn thiên ngoại phi tiên.

Còn về Hàn Quang, tháng này sư phụ ném việc phụ cấp tam quân cho hắn ta, cuối tháng lại cảm thấy hắn ta chưa đủ phẩm, do đó lại quăng luôn cho việc thưởng phạt tam quân... văn sĩ trong triều đều nói quốc sư đây là nhượng quyền, có ý bồi đắp cho chỉ huy sứ đại nhân, nhưng Hoa Diễm Cốt chỉ cảm thấy Hàn Quang hai mắt thâm đen bước chân loạn choạng, phẩm không thể tả...

Chỉ tiếc là Hoa Diễm Cốt hoàn toàn mù tịt về chính sự, dù muốn giúp nhưng bên cạnh sư phụ mưu thần kế sĩ nhiều vô số kể, không cần một người ngoài ngành như nàng xen vào thêm loạn, chỉ có thể kiên nhẫn đợi hai người họ bận xong, trong thời gian chờ đợi làm chút điểm tâm ăn, thời gian còn lại đều bồi cạnh Yên Chi.

Đình viện thâm thâm, lạc anh bình phân⁽¹⁾.

“Tỉ đã quyết định rồi?” Hoa Diễm Cốt nhìn người nữ tử đứng trước cửa sổ kia, hỏi.

“Ừ.” Nữ tử đối lưng lại với nàng, ứng một tiếng.

Chỉ mỗi bóng lưng ấy thôi đã hơn hẳn vô số mỹ cảnh nhân gian, phảng phất như bóng ảnh cắt ra từ trong lục triều yên thủy, bút mực khó vẽ nụ cười phong lưu.

“Trên thế gian này nam tử có tình có nghĩa tuy ít, nhưng cũng không phải không có.” Hoa Diễm Cốt nói: “Yên Chi tỉ tỉ, tỉ hà tất phải trở về chốn phong trần, sống với cái nghề ấy.”

“Chỉ vì nô gia đã nhìn thấu rồi.” Yên Chi mỉm cười nhìn trời, nói: “Nam tử trên thế gian này bất luận già trẻ quý tiện, kì thật đều như nhau. Thiếu niên lang thích nữ tử đậu khấu mỹ mạo, lão bì phu cũng thích nữ tử đậu khấu mỹ mạo, một nữ nhân nếu như vừa có tuổi thanh xuân vừa có mỹ mạo, thì đã chiếm trọn phân nửa số nam tử trong thiên hạ. Nếu như tính tình nữ tử ấy ôn nhu ân cần, biết quan sát sắc mặt chút, nam tử trong thiên hạ sẽ không tài nào thoát khỏi lòng bàn tay nàng ta.”

Nói đến đây, Yên Chi quay người lại, cong môi mỉm cười với Hoa Diễm Cốt.

Chỉ thấy vài ba cánh hoa bay, sượt qua tóc mai của nàng ta, rơi xuống tâm mi, nhưng cũng không thêm phần mỉ sắc nào bởi lẽ bản thân nàng ta đã tuyệt mị vô cùng. Nàng ta đứng trước cửa sổ, cứ phảng phất như dùng son phấn nhuộm đỏ cành mai trắng, trong mị sắc lộ ra một ý chí tồn tại cô cao trắng ngần, nhưng đành bất lực bởi... sắc trắng ấy đã vậy bản, không còn có thể di thể độc lập⁽²⁾.

“Nhưng vậy thì đã sao? Tân hoa thúc cừu hoa, nữ tử dù xinh đẹp cũng sẽ già đi, đặt cả đời mình vào một người nam nhân, lúc còn tuổi xuân bị hấn ta đùa bỡn, lúc già bị hấn ta khinh khi, cuộc đời như vậy, rốt cục có ý nghĩa gì chứ? Nam nhân, rốt cục tốt ở điểm nào?” Yên Chi đưa tay mặc cho cánh hoa rơi xuống lòng bàn tay, lãnh đạm nói: “Thay vì tin tưởng bạc tình lang trên đời này, nô gia chi bằng tin vào bản thân, thay vì giao số mệnh mình cho bọn nam nhân dễ thay lòng kia, nô gia chi bằng dùng cái mạng này đi tranh danh vị hoa khôi! Từ nay về sau tiền tài rộng mở, thích mua vài mẫu ruộng thì mua vài mẫu ruộng, thích mua vài tiểu quan thì mua vài người, thích khóc thì khóc, thích cười thì cười, hà tất phải giữ tam tông tứ đức, coi sắc mặt của bọn nam nhân thói kia!”

Nói rồi, Yên Chi siết chặt cánh hoa ấy trong tay, cứ như thể trong lòng bàn tay nàng ta không phải là cánh hoa mà là số mệnh của chính mình.

Hôm sau, Yên Chi bái biệt Hoa Diễm Cốt, một mình bước về phía Vạn Hoa lâu.

Tú bà ở đây nào có thể liên tưởng nàng ta với nha đầu xấu xí năm nào, nghe thấy Yên Chi nói muốn treo bài tại đây, nhất thời lộ ra vẻ mặt như bánh rơi từ trên trời xuống, chẳng những xem nàng ta là bảo bối ngoan mà gọi, còn sắp xếp cho nàng ta gian viện lạc tốt nhất, sau cùng còn mang sách tên gọi, không ngừng cho Yên Chi chọn, từ ‘Ngạo Tuyết’ đến ‘Mai Cơ’, từng cái từng cái một, nhưng không ngờ nữ tử tuyệt sắc này ngón tay khẽ nhắc, rơi xuống một cái tên.

“Tên này... có chút thô thiên.” Tú bà nhú mày.

“Không sao, đại tục đại nhã, nô gia chọn cái này.” Yên Chi mỉm cười.

Cái tên dưới ngón tay, chính là... Yên Chi.

Tháng mười, điếm hoa khôi.

Lễ Trùng Dương gần đến, từng buổi từng buổi thưởng cúc, có văn nhân sao khách tương bồi du ngoạn, vừa thưởng hoa vừa ngâm thơ, có tiểu thư khuê các thướt tha bên hoa, chỉ nhặt hoa rơi không nở hái, nhưng nếu phải nói nơi phồn hoa nhất, đương nhiên là hoa phố hương cảnh điếm hoa hội.

Trong buổi hội điếm hoa, các gian hoa lâu, các cô nương trên những chiếc họa buồn đều tay cầm bình hoa cúc, yếu điệu bước ra, để người ngắm nhìn.

Hoa cúc ấy, dĩ nhiên là danh phẩm, rềm rữ mùi trượng che bóng liễu nguyệt Tây Hồ, hồng y lục y theo sau phụng hoàng tung cánh cùng với ‘Hoàng Thạch Công’ và bình ‘ngọc hồ xuân’⁽³⁾, quả thật hàm tiêu độc lập hàn thu, mê loạn ánh mắt người xem.

Còn mỹ nhân, ai ai cũng bắt phàm, từng cái liếc mắt từng nụ cười đều mang vẻ phong lưu riêng. Lúc bước đi yếu điệu như liễu, lúc mỉm cười người đẹp hơn hoa, khoe sắc cùng với danh hoa, trong khoảnh khắc hoa phi hoa vụ phi vụ, khiến người khác không thể nào phân biệt được là hoa đẹp hơn người, hay người xinh hơn hoa.

Lúc này, đạt quan quý nhân, hào thương cự phú tụ họp nơi đây, thưởng hoa thưởng người, sau cùng thường là bỏ ra ngàn vàng.

“Đây là thanh quan nhân của Lục Thúy quán, Ngọc Liễu Nhi.” Tú bà trên đài kéo một vị thiếu nữ đậu khấu tay cầm hoàng oanh thúy, mỉm cười nói: “Mạc đạo bất tiêu hồn, nhân tử hoàng hoa sáu, vị đông quân nào chịu vì hoa đây tô điểm?”

Vị thiếu nữ ấy có vài phần nhan sắc, cùng với vẻ nhược liễu phù phong, rất nhanh đã có một vị hào thương giơ bài.

Nhưng cá lớn đích thực vẫn bất động thanh sắc thưởng trà. Những người này lẫn lộn trong phong nguyệt tình trường, dĩ nhiên biết được át chủ bài luôn để sau cùng.

Hoa Diễm Cốt trà trộn trong số họ, một thân y phục nam tử bình thường, đầu đội đầu lập, hắc sa rữ xuống che đi gương mặt diễm sắc vô song.

Giúp người giúp đến cùng, nàng đến đây là để giúp Yên Chi một tay.

Biết được hoa khô cũng có phân phẩm cấp, cụ thể mà nói rất phức tạp, nhưng giá bán thân tuyệt đối là điều quan trọng nhất.

“Đây là Yên Chi cô nương của Vạn Hoa lâu!” Tiếp sau âm thanh huyền ảo, một vị nữ tử tay cầm thanh hoa mỹ nhân bình thướt tha thượng đài.

Dù cho bọn phong lưu phong nguyệt vô số cũng tặc lưỡi hưởng chi những nam tử bình thường kia.

Mặc liên nở ở miệng bình, nữ tử liên bộ hương phong, một thân bạch y tựa như dùng ngàn cánh hoa mai đan thành, duy chỉ có áo thêu một đôi hoa mai đỏ, trên gương mặt không có chút e thẹn của thanh quan, cũng không có mị hoặc của nữ tử thanh lâu, nếu phải nói ra, thì chỉ có vẻ lười nhác như lục triều yên thủy gột rửa mà thành.

Phong trần nữ tử ngàn ngàn vạn vạn, số có thể trở thành hoa khô đếm trên đầu ngón tay.

Hoặc liệt hoặc chân, hoặc mị hoặc hoặc ngây thơ, trên người mỗi hoa khô đều có vẻ riêng độc nhất vô nhị nói không nên lời.

Vẻ lười của Yên Chi, chính là vị độc nhất vô nhị riêng của nàng ta.

Cánh tay vừa định ra giá của Hoa Diễm Cốt từ từ bỏ xuống, nàng nghĩ, có lẽ không cần nàng phải xuất hiện, Yên Chi chỉ dựa vào bản thân đã có thể có được tất cả những gì nàng ta muốn.

Nghĩ đến đây, nàng khẽ mỉm cười xoay người định rời khỏi.

May được nàng ta cứu, vừa gặp đã rất hợp nhau, chỉ tiếc là một người chỉ tại câu lan, một người có ý hành tẩu thiên nhai, đạo bất đồng nan tương kiến, cứ vậy mà từ biệt, cũng không biết sau này có còn cơ hội gặp mặt nữa không...

Hoa Diễm Cốt vừa sụt sùi vừa xoay người đi.

Sau đó, nàng nhìn thấy một gương mặt tuấn tú.

Hai tháng không gặp, hắn ta nhìn có vẻ đã ốm một chút, nhưng ánh mắt càng trầm ổn điềm đạm, hắn ta đứng đấy cứ tựa như một thanh danh đao được mài giữa sắc bén, khiến người khác không dám khinh thường. Áo giáp trên người chưa gỡ, áo choàng chưa cởi, ngay cả bạch lang dưới chân cũng phủ một lớp bụi, có thể thấy đến rất vội vã...

“Đại sư huynh, sao huynh lại đến đây?” Hoa Diễm Cốt nở nụ cười.

Hàn Quang tha thiết nhìn nàng, hồi lâu, mới điềm nhiên mỉm cười: “Đến gặp muội a!”

Nụ cười của hắn ta rực rỡ như ánh mặt trời, sau lưng, một bọn cấm vệ lưng đeo tú xuân đao ồ ạt xông vào, phân nửa chạy ra sau lưng Hàn Quang để tiện bề nghe lệnh bất cứ lúc nào, phân nửa vây lấy thương hoa đường. Dùng ánh mắt như lang như hổ quan sát những người có mặt ở đây.

Điểm hoa hội khi này còn náo nhiệt vô cùng kia bỗng chốc trở thành hội treo tang.

Đạt quan quý nhân ai nấy sắc mặt cũng trắng bệch, cứ như chết trăm lần phụ thân. Không ai dám lớn tiếng huyên náo, chỉ khẽ chụm đầu nói khẽ, bàn tán rớt cục là tên nào mông không sạch sẽ khiến cấm vệ tìm đến đây...

Trên đài, Yên Chi bị lãng quên mặt lộ vẻ khó xử.

Dưới đài, Hoa Diễm Cốt còn khó xử hơn nàng ta, cấm vệ là ai chứ, giám sát bách quan, sa gia diệt môn, những người có chí tiến thủ nào dám bỏ ngàn vàng mua kỹ dưới sự giám sát của họ?

“Đại sư huynh... việc đến nước này, huynh hãy chịu trách nhiệm.” Hoa Diễm Cốt hết cách chỉ chỉ Yên Chi lẻ loi trên đài: “Mua nàng ta đi.”

Hàn Quang đưa mắt nhìn theo, sắc mặt cực kì khó coi: “Có làm không đó? Bỏ đại gia đâu có thích nàng ta, sao phải mua nàng ta hả?”

“Đâu phải kêu huynh mua thật.” Hoa Diễm Cốt nói: “Chỉ cần huynh ra giá.”

Ra giá rồi, thì có nghĩa Hàn Quang cũng như đám người bên dưới, cũng là đến thưởng hoa diễm kỹ, như vậy thì sẽ không có lo lắng gì nữa, mọi người ai mua mỹ nhân của người đấy, chỉ là...

“Bốn lượng.” Hàn Quang đưa tay, âm thanh vang vọng trong thưởng hoa đường.

Hoa Diễm Cốt cảm thấy đồng tử mình mở to...

Cả thưởng hoa đường im phăng phắc, duy chỉ có tiếng người bị nước trà sặc phải...

Bốn lượng a...

Chỉ e là từ khi hội diễm hoa bắt đầu đến nay, chưa từng xuất hiện qua giá nào thấp hơn giá này...

“Khôn kiếp! Huynh có phải đến đây phá đám không a!” Hoa Diễm Cốt khó khăn lắm mới hồi thần lại, tức giận nói.

Ánh mắt Hàn Quang khẽ đảo, mới trầm giọng nói, hơi thở ấm nóng phả bên tai nàng: “Bỏ đại gia đến quá vội vã, trên người chỉ mang theo có bốn lượng à!”

Giờ khắc này, Hoa Diễm Cốt thật sự muốn nằm xuống đất, ói từng ngụm từng ngụm máu.

Tiếp đó, các đạt quan quý nhân trong thưởng hoa đường đều hồi thần lại, họ chỉ khó xử nhìn nhau, không biết rốt cục vị chỉ huy sứ đại nhân này có ý gì. Nếu nói hẳn ta đến đây diễm kỹ... vậy bốn lượng này có ý gì? Nếu nói hẳn ta đến đây phá đám... chẳng qua chỉ là một gian thanh lâu kỹ quán, hẳn ta muốn phá, chỉ cần động động cái miệng là đủ, ngay cả ngón tay cũng không cần nhúc nhích lấy một ngón.

Hoa Diễm Cốt che mặt mặc niệm, sau đó kéo lấy tay áo Hàn Quang, khóc không ra nước mắt nói: “Huynh gọi giá thêm một lần nữa... gọi giá một ngàn, ngân phiếu muội có, muội cho huynh mượn!”

“Đùa gì chứ?” Hàn Quang ôm lấy đầu nàng, hạ thấp giọng âm thanh khẽ mang chút tức giận: “Mượn tiền nữ nhân đến thanh lâu, muốn sĩ diện bỏ đại gia quét đất hết sao!”

“Vậy muội... muội ném túi tiền xuống đất, huynh cứ coi như huynh nhặt được đi...” Hoa Diễm Cốt bắt đầu tự gạt người gạt mình.

“... Chủ ý này có vẻ không tệ, muội ném đi.” Hàn Quang cũng không nghĩ ra cách nào khác, nghe thấy lời Hoa Diễm Cốt nhú mày rất lâu, cuối cùng chỉ đành cùng nàng tự gạt người gạt mình...

“Một ngàn lượng!” Chính trong lúc này, một âm thanh thanh sáng vang lên.

Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt cùng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một vị nam tử dung mạo thanh tuấn tựa hạc lập kê quần⁽⁴⁾, hai mắt rạo rục nhìn Yên Chi.

Yên Chi phảng phất như hoa nở trái mùa, cô độc đứng trên đài, tựa như cành mai có thể bị cuồng phong loạn tuyết thổi rơi bất cứ lúc nào.

Mãi cho đến khi vị nam tử ấy từng bước từng bước lên trên đài, cởi chiếc áo bào lông hổ ra, cẩn thận khoác lên người nàng ta, như thể ngọn núi nhỏ nguy nga nhô lên giữa mặt đất bằng phẳng, che sương gió mang đến cho nàng ta mảng trời trong xanh.

“Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi.” Bên cạnh, tiếng tú bà vang lên định giá Yên Chi: “Một ngàn lượng, đêm nay, Yên Chi cô nương sẽ thuộc về vị gia này.”

“Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi...” Vị nam tử thanh tú trầm ngâm câu thơ, đột nhiên tiêu nhiên cười một tiếng, nhẹ nhàng cột chiếc áo bào lại cho Yên Chi, giọng nói dịu dàng như tiếng suối, nói: “Tiểu tướng Tạ Thu Hiền, chỉ nhật hoa rơi không nở hái.”

Bên cạnh, mỗi người mỗi thái độ, cười hắc hắc ta, mắng hắc hắc ta, nhạo hắc hắc ta, nói hắc hắc ta chỉ là một viên kị tướng nhỏ nhoi, không nên vì một nữ tử thanh lâu mà làm mất mặt cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân, chỉ e là sau này đường tiền đồ khó mà bước tiếp...

Nhưng họ không biết rằng, ở xa kia, vị cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân ấy rất mất hình tượng nằm bò bàn, từ xa nhìn viên tiểu tướng, làu bàu: “Người đã cứu bản đại gia một mạng...”

Ghi chú:

1. Vườn nhà sâu hút, hoa rơi vô số.
2. Di thể độc tôn: hiên ngang đứng giữa đất trời.
3. ‘Hoàng Thạch Công’ và ‘ngọc hồ xuân’: ‘Hoàng Thạch Công’ tương truyền là tiên nhân đắc đạo, bình ‘ngọc hồ xuân’ là loại bình điển hình thời Tống, miệng nhỏ, hẹp, thân tròn.
4. Chim hạc đứng giữa bầy gà.

Chương 22

Tứ Lượng Nương Tử Bạt Thiên Kim

Mấy tháng họa bì, hao tâm hao lực, Hoa Diễm Cốt vốn nghĩ rằng hôm nay cuối cùng cũng có thể ngủ ngon giấc.

Nhưng không ngờ, về đến phủ, vừa đóng cửa phòng lại, ngọn nến sau lưng liền bị thổi tắt.

“Đêm nay, ta không muốn về nữa...” Người đến gột cảm lên vai nàng, giọng nói đầy vẻ lười nhác.

Nghe thấy ngữ điệu quen thuộc này, Hoa Diễm Cốt nhất thời lạnh cả sống lưng.

“Vân Tà!” Nàng quay người lại, chiếc roi quật mạnh về phía đối phương: “Sao ngươi lại ở đây!”

Vân Tà một tay giữ lấy roi của nàng cười ‘ha ha’, ánh trăng xuyên qua bức màn cửa sổ rơi xuống chiếu mặt nạ trên mặt hắn ta, hắn ta mỉm cười đầy bồn chồn: “Mấy ngày không gặp, tiểu nương tử càng thêm nhiệt tình như lửa, không lẽ thật sự muốn giữ ta lại?”

“Nếu như đã đến, thì đừng hòng rời khỏi!” Hoa Diễm Cốt hét lên.

“Ồ?” Giọng nói của Vân Tà lập tức kéo thật dài thật dài, hắn ta đầy ý vị thâm sâu mỉm cười nói: “VẬY cũng đúng lúc, nàng muốn giữ ta, ta cũng không muốn đi, nàng và ta tình đầu ý hợp, hà tất phải lãng phí thời gian? Nhân sinh khổ đoạn, chi bằng...”

Cửa bị tông mạnh ra, một đám thị vệ đen ngòm đứng sau lưng Hoa Diễm Cốt, nhìn thấy Vân Tà liền nhanh chóng giơ cao binh khí trong tay, xông lên.

“Chậc, thật phá đám.” Vân Tà khẽ hất tay, cả đám thị vệ liền bay ngược ra sau, đợi khi Hàn Quang khí thế hung hăng đi đến thì Vân Tà đã sớm hóa thành đám mây đen biến mất từ trên nóc nhà, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười.

“Tiểu Diễm Cốt, nếu như nàng đã chọn xong người rồi vậy thì trò chơi sẽ bắt đầu.” Ánh trăng như sương, âm thanh của hắn ta từ xa truyền lại, vang vọng bên tai Hoa Diễm Cốt: “Cứ như việc chúng ta đã nói từ trước, lần này nếu như nàng thua, ta nhất định sẽ ăn nàng!”

“Hắn ta là ai?” Hàn Quang lạnh lùng búng tay về hướng Vân Tà biến mất, lập tức một cơn bão y vệ như lang như hổ nhào lên, khiến cả kinh thành tĩnh mịch náo động đầy tiếng người, từng cây từng cây đuốc nổi thành con rồng dài, soi sáng cả màn đêm yên ắng.

“Không ngờ hắn ta lại to gan như vậy, cứ nhiên dám đuổi theo muội đến đây.” Hoa Diễm Cốt cắn môi, lo âu hồi lâu, thở dài hết cách: “Đại sư huynh, nếu như huynh và sư phụ gần đây được rồi... hãy để muội bẩm báo một việc...”

Hàn Quang nhíu chặt mi mày, có chút tức giận quay đầu lại, nói với nàng: “Yêu nhà yêu nước yêu sư muội, việc của muội là việc quốc gia đại sự, sau này đừng có lồi lồi thối thối thế nữa, nhanh! Nói bốn đại gia nghe!”

Nàng đem tất cả những việc xảy ra ở trấn Thẩm Hương kể cho Hàn Quang nghe, nói từ Triệu Như Thì đến Cố Triều Huy, từ Cố Triều Huy đến Liên Liên, rồi lại từ Liên Liên đến Vân Tà, cứ nói cứ nói, nàng đột nhiên nhớ đến Yên Chi.

“Kiều thê hà tất ngưỡng mỹ thiếp, Triệu Như Thì đấu với Liên Liên, coi như muội đã thua.” Hoa Diễm Cốt nheo mày: “Chỉ là, lần này hắn ta muốn đối phó với Yên Chi tí thế nào...”

Khác với yêu làm một người, phụ cả một đời của Triệu Như Thì, Yên Chi không yêu bất cứ ai, nàng ta chỉ yêu ngân lượng...

Trong hội thưởng hoa, Yên Chi như ý nguyện bán mình với giá cao nhất, nhưng lại vì Hàn Quang phá đám mà bị những người lăm mồm phong cho một ngoại hiệu - tứ lượng nương tử.

Tú bà vốn định đổi cái tên khác cho nàng ta, nhưng lại bị nàng ta mỉm cười cự tuyệt.

“Kinh thành hoa khô mùi mấy người, đa phần đều dùng hoa cỏ cầm sắt làm tên, như nô gia lấy vật đời thường làm tên thì không có một ai.” Yên Chi ngồi trước lẵng hoa kính, mặc cho hai đồng nữ bên cạnh chải tóc cài trâm cho nàng, lãnh đạm nói: “Nếu như là độc nhất, nô gia sao lại không cần?”

“Nhưng tên này, quả thực có chút...” Tú bà khó xử, nếu đổi lại là bất cứ người nào khác dám ngoan cố không nghe lời như vậy, bà ta sớm đã cho một bạt tay, nhưng Yên Chi căn bản không hề kí khế ước bán thân nào với bà ta, chẳng qua chỉ là treo bài ở đây, vô có đánh đuổi đi một hoa khô, bà ta không ngốc đến mức làm ra việc này.

Yên Chi đột nhiên đứng dậy, một thân đại hồng hải đường tân y tầng tầng lớp lớp rũ xuống, phảng phất như cánh hoa đỏ tươi ung dung nở rộ.

“Từ nay trở đi, chỉ có người khác theo đuổi nô gia, chỉ có người khác nhặt tằm roi của nô gia.” Nàng ta ngẩng cao đầu mỉm cười nói, phảng phất như phục thị thể nhân, lại phảng phất như tự nhủ với chính mình: “Nô gia là tứ lượng nương tử, sau này dĩ nhiên sẽ xuất hiện ngũ lượng nương tử, lục lượng nương tử, nhưng tuyệt đối không xuất hiện tam lượng nương tử... chỉ cần một ngày nô gia còn sống, họ sẽ phải học theo nô gia, nhưng sẽ không thể nào vượt qua nô gia...”

Lời Yên Chi nói không phải là hư không.

Trên đời này lắm kẻ thấy mới nói cũ, những tên đạt quan quý nhận có kiêu thể mi thiếp kia thích nhất thỉnh thoaảng thưởng thức cái mới, không thôi thập lí hoa phùng Dương Châu sáu mã, dựa vào ai mà nuôi sống chứ?

Chỉ là thưởng thức cái mới cũng là thưởng thức cái mới, nếu như không có chút thủ đoạn, làm sao có thể giữ được khách lâu dài. Hoa khô năm nào cũng có, nhưng có mấy ai có thể giữ được danh hiệu này, bách hoa tề phóng, nhưng chỉ có đào hoàng ngự tử xung hậu, trường thịnh bất suy.

Nhưng mà Yên Chi đã làm được.

Các lão đương triều Bùi Nguyên Cấp đã qua tuổi cổ hy⁽¹⁾, tuy bảo dưỡng rất tốt tóc vẫn còn đầy nhưng lưng và chân kia tuyệt đối không thể nào dính đến từ ‘già nhưng cường tráng’, nhưng khi vào khuê phòng của Yên Chi, lúc ra môn diện xuân phong, phảng phất như trẻ đi mười mấy tuổi, gặp ai cũng khen: “Yên Chi ấy thật là tuyệt a... thật là tuyệt a...”

Người khác hiếu kì, liền hỏi ông ta: “Tuyệt ở đâu?”

Bùi các lão ấy chỉ cười thần bí, im lặng không đáp.

Lòng hiếu kì của nam nhân hễ trời dậy liền như mèo con cào bầu, không vài ngày thì không tan biến, nên đều chạy đến Vạn Hoa Lâu, dự định lấy thân mình mà thử, chỉ mong biết được chân tướng. Việc trên đời vốn là lời đồn thổi, việc này qua miệng của họ, càng truyền càng rộng, càng truyền càng thần kì, truyền đến mức Yên Chi như thể thần tiên thân mang Phùng Tổ chi thư, hoặc lại như hồ tiên hóa thân thành người du ngoạn nhân gian.

Chân tướng thế nào, đến nay không ai biết được, nhưng chỉ thấy người đến Vạn Hoa Lâu càng ngày càng nhiều.

Trong số ấy cũng không ít người tính tình cổ quái, cố ý làm khó người khác, ví dụ như hôm nay, nam nhân đến Vạn Hoa Lâu bỏ ra ngàn vàng điếm tên Yên Chi, cư nhiên là vị khách quen của hoa phường liễu ngõ, chỉ là... ông ta thường đến gian tiểu quan quán ở đối diện, vạn hoa từng trung qua, ông ta chỉ niêm cúc hoa nhất tiêu, những đóa hoa khác đâu có đẹp có diễm cũng nhìn như không thấy.

Tú bà biết ông ta đến gây rối, có ý khước từ khéo, dối rằng trong người Yên Chi không khỏe, nhưng vị đại gia này khí thế hùng hồn, lấy từ trong tay áo ra một chiếc lá bằng vàng, ném xuống dưới chân tú bà, rồi liền ôm lấy hai tiểu quan mi mục thanh tú hiên ngang bước lên lầu.

Mọi người thấy ông ta một chân đá cửa phòng Yên Chi ra, ngay cả hơi thở cũng không dám thở ra, chỉ sợ phút chốc sau sẽ phải xông vào cứu mạng.

Nhưng thời gian một chum trà qua đi, vị đại gia ấy thần sắc hào sảng đẩy cửa ra, hét lớn xuống dưới lầu một tiếng: “Tiếp đãi khách thế nào vậy! Bánh trái trà nước cũng không mang lên, bọn đại gia khát rồi không sao, nhưng để Yên Chi cô nương khát rồi thì là tội tày trời đấy!” Nói rồi, lại ném một chiếc lá bằng vàng xuống.

Quan khách ở bên dưới lệ đều sắp tràn khỏi khóe mắt, từng người từng người cổ vuron dài hơn ngỗng, hận không thể lập tức mọc thêm đôi cánh, ‘quạc quạc’ bay vào trong phòng để tìm rõ ngọn ngành, rốt cuộc Yên Chi đã dùng thủ đoạn gì mà hầu hạ được vị đại gia như vậy!

Tú bà càng mặt đăm lệ nhòa, hận không thể ngay bây giờ để các cô nương trong lầu dập đầu theo Yên Chi học nghệ, nếu như họ học được bản lĩnh này, đâu cần phải lo lắng các thổ gia đối diện giành mối làm ăn! Ngày mai đã có thể khiến họ đóng cửa đại cát! Để các thổ gia đó cuốn gói đi gặm cỏ hết!

Nếu không phải do lúc Hoa Diễm Cốt đến bái phỏng tình cờ gặp được Yên Chi, thì e là nàng phải xếp hàng đến mùa xuân năm sau mới gặp được nàng ta.

Yên Chi và Hoa Diễm Cốt có tình hoạn nạn, cả hai lại hợp nhau, khi Hoa Diễm Cốt nhắc đến lời đồn li kì về nàng ta, Yên Chi chỉ ‘phụt’ cười một tiếng, cũng không giấu giếm nói hết sự tình cho nàng nghe.

“Trên đời này đi đâu có nhiều việc kì quái li kì vậy, nếu muốn thành công thì mọi việc chẳng qua là do hành động của con người.” Yên Chi mỉm cười châm trà cho Hoa Diễm Cốt, lúc cúi đầu mỉm cười trâm cài trên tóc nàng ta rũ xuống một lọn hoa ruy, cánh hoa đỏ nhạt áp trên mặt nàng ta, nhưng hoa lại đủ để sánh với người.”

Đẩy một ly mâm lá Long Cản đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, Yên Chi tươi cười nói: “Nô gia cảm kì thi họa, thổi đàn ca hát cái nào cũng biết, nhưng tiếc là không thứ nào tinh thông, so với bảy bước thành thơ của Ngô Cơ ở Xuân Hương lâu, giọng như hoàng oanh của Lí Tân Hoa ở Lục Hồng viện, hoặc những Ba Tư vũ cơ ở Vân Ngoại lâu, nô gia e là xách giày cho họ cũng không xứng. Chỉ là... thân là một nữ tử, nô gia không cần phải có tài hoa như vậy.”

Hai ly trà mới, phản chiếu hai dung mạo tuyệt sắc.

“Người trên đời hay ganh tị, nam nhân cũng thế, nô gia có tất cả tài hoa, nhưng không phải để hơn bọn họ, mà chỉ để khiến họ vui... cứ như vị Bùi các lão kia, chơi cờ rất tệ, nô gia muốn thắng ông thì rất đơn giản, nhưng chỉ thắng ông ta có nửa bước, lại hao tâm phí sức, còn may có bỏ ra thì có hồi báo, đêm ấy ông ta tận hứng, sau khi trở về liền gặp ai cũng khen nô gia tuyệt. Tuyệt cái gì a? Tuyệt ở chỗ tri tình tri hứng, tuyệt ở tâm trạng của ông ta.” Yên Chi thổi lá trà trong ly đi, khẽ nhấp một ngụm, cười nói: “Còn về những người cố ý đến tìm ta, kì thực nô gia cũng không còn cách nào, chỉ có thể cố gắng hết sức, ví như vị đại gia mấy ngày trước đến đây, rõ ràng chỉ thích nam nhân, nhưng lại cố tình điếm tên nô gia. Nhưng mà ông ta chịu bỏ tiền mua nô gia, nô gia tự khắc niệm tình của ngân lượng để ông ta tận hứng... cho nên nô gia hẹn ông ta lần sau cùng dạo tiểu quan quán, nhân thể bình phẩm chút nam sắc chi đạo, niệm tình chí đồng đạo hợp, ông ta cũng không quá làm khó nô gia.”

Hoa Diễm Cốt giờ mới biết tại sao gần đây kinh thành có một bài đồng dao mới, gọi là tứ lượng nương tử bặt thiên kim.

Hoa khôì nương tử trong kinh thành không ít, nhưng kính nghiệp như Yên Chi thì cơ hồ không có. Khi các hoa khôì khác ở trong viện lạc bi phong thương thu, than thân trách phận, Yên Chi sớm đã vì sự nghiệp hoa khôì mà bán mạng. Mĩ mạo cùng với tính tình bán mạng kiếm tiền kia, sao nàng ta không tiền vào như nước chứ?

Sau khi cảm thán, Hoa Diễm Cốt trở lại việc chính.

“Gần đây trong những quan khách ở đây, có ai tương mạo hoặc tính tình kì quái không?” Hoa Diễm Cốt cân nhắc ngôn từ, sau đó nói: “Ví như... nam tử thích đeo mặt nạ, tính tình khó ưa, nhưng thân hình rất cao to, trên lưng phối đao...”

Hoa Diễm Cốt không ôm hy vọng gì, chỉ muốn nhắc nhở Yên Chi chú ý an toàn, nhưng không ngờ, Yên Chi trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu, cười đầy cổ quái: “Có a.”

“Thật sao?” Hoa Diễm Cốt kinh hãi: “Người này là ai? Có biết hành tung của hần ta không?”

“Thích đeo mặt nạ, tính tình khó ưa, thân hình cao to, còn chuyên sử dụng đao...” Yên Chi từ từ giơ một ngón tay thon dài lên, chỉ vào Hoa Diễm Cốt, ‘phụt’ cười nói: “Không phải là đại sư huynh nhà muội sao?”

Hoa Diễm Cốt lặng người nhìn nàng ta.

Yên Chi cười đầy ẩn ý với nàng, đôi tay từ từ đặt lên vai nàng, nói: “Yên tâm đi, đại sư huynh của muội tuy tính tình ác liệt, người thấy người ghét, quý thấy quý sâu, nhưng về phương diện này còn rất biết giữ mình... nếu như muội không yên tâm, nô gia liền bảo các tỉ muội quy công quen biết giám sát thay muội, nếu có động tĩnh gì, lập tức gọi muội đến bắt gian!”

“... Không cần đâu.” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật: “Yên Chi tỉ, tỉ thật sự hiểu lầm rồi...”

Nàng còn chưa giải thích xong, cửa phòng đã bị người khác đá ra.

“Tứ lượng nương tử có ở đây không?” Một nam tử kiệt ngạo bất kham thân mặc tướng phục bước vào, từ đầu chí cuối không xem ai ra gì, ngay cả hai thiếu niên bên cạnh dìu hần ta cũng vẻ mặt kiêu ngạo.

Hoa Diễm Cốt và Yên Chi nhìn nhau, sau đó Yên Chi ung dung mà đứng, mỉm cười nói với hần ta: “Chính là nô gia, không biết vị công tử này...”

“Nghe đồn tứ lượng nương tử thân mang tuyệt kỹ, bất kể đối phương là lão ông tám mươi hay ấu đồng tám tuổi, chỉ cần có tiền, đều có thể hầu hạ được, không biết việc này có thật không?” Nam tử quan sát Yên Chi.

Hần ta nói chuyện không tôn trọng người khác, nhưng Yên Chi không chút mảy may để tâm, khẽ mỉm cười, đáp đúng vậy.

“Vậy thì tốt... khiêng lên đây!” Vị nam tử ấy quay đầu lại gọi, lập tức hai viên tiểu hiệu khiêng một vị nam tử vào.

Vị nam tử đó cũng mặc tướng phục nhưng nhuốm máu bản, thoáng nhìn sắc mặt trắng bệch, không chút hơi thở, rõ ràng là người chết!

“Một ngàn lượng!” Vị nam tử kia giơ một ngón tay ra, nói: “Tứ lượng nương tử chịu ngủ cùng lão ông, chịu ngủ cùng đồng nhi, nhưng không biết có chịu ngủ cùng người chết không?”

Ngón tay của hần ta dựng trước mắt Yên Chi.

Nhưng đôi mâu Yên Chi lại rơi xuống người của người chết ấy. Đó là một thanh niên khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, tựa như cô sinh chi trúc, trác nhiên ngạo cốt. Hần ta lẳng lẳng nằm dưới đất, cứ như thể ngủ trong một lá trúc, thanh nhã động người.

“Sao lại là hấn ta?” Yên Chi nhìn chăm chăm vị thanh niên, hết như lúc trong hội điểm hoa, hấn ta từng bước từng bước đến bên cạnh nàng ta, khoác áo bào lông hồ lên vai nàng.

Lúc mới gặp, chỉ nhặt hoa rơi không nữ hái.

Khi gặp lại, tướng quân ôn nhu ngày ấy, nay đã... chết rồi?

Ghi chú:

1. Tuổi cổ hy: 70 tuổi.

Chương 23

Mai Hoa Hoàn Tuyệt Nhất Đoạn Hương

Tạ Thư Hiền, thế đại thư hương môn đệ, vốn dĩ đăng khoa thi cử, nhưng gặp chiến hỏa liên miên suốt ba tháng, chiến sự Nam Man xảy ra, nên liền đầu quân giết địch.

Đôi tay nhuốm đầy mực thơm cầm lấy bảo kiếm, đôi mâu sáng trong như ngọc nhuộm đầy sắc máu, hấn ta thay thế chủ tướng lâm trận bỏ chạy trấn giữ Vân Thành hai mươi ngày, nếu như không có hấn ta, sẽ không có tháng tám đại thắng Nam Man.

Nhưng khi chiến báo truyền đi, người lãnh đại công lại là vị chủ tướng nhất gan vô năng kia.

Phụ thân của vị chủ tướng ấy là Binh bộ tả thị lang Triệu Khuếch, cố tình hẹn Tạ Thư Hiền đến hội điểm hoa, trước tiên là một trận mắng nhiếc ồ ập, quát mắng hấn ta không nên tự ý thay thế chủ tướng, sau đó, nhắp một ly Long Cẩn, sai người dâng lên ngàn lượng bạch ngân.

Ngân lượng bày trên mâm ngọc, ánh sáng trắng ngần soi rọi gương mặt ghé tỏm của Triệu Khuếch.

Vào sinh ra tự, máu nhuộm sơn hà, cuối cùng chẳng qua chỉ để làm giá y cho bọn người này.

Vào giây phút đó, nhiệt huyết trong người Tạ Thư Hiền đều nguội lạnh.

Mãi cho đến khi một âm thanh áp đi tiếng huyền não của mọi người, vang vọng trong hội điểm hoa, nhưng lại mang đến càng nhiều tiếng cười nhạo.

“Bốn lượng!”

Tạ Thư Hiền ngẩng đầu, nhìn vị nữ tử đứng trên đài.

Nàng ta mang vẻ đẹp cô độc, phảng phất như hoa mai nở sai mùa.

Vô ý khổ tranh xuân, nhất nhiệm quân phương đó. Héo hon hóa thành bụi trần, duy còn hương tỏa ngát.

Nhìn dung mạo lười nhác như nhìn thấu nhân thể của nàng ta, Tạ Thu Hiền bỗng chốc như dâng lên đồng cảm, đợi khi hồi thần lại, người đã ở trên đài, dang rộng chiếc áo lông hồ như thể tuyết trắng rơi, nhẹ nhàng choàng lên vai nàng ta.

Hắn ta mỉm cười với nàng ta: “Tiểu tướng Tạ Thu Hiền, chỉ nhật hoa rơi không nở hái.”

Ngàn lượng bạc bản, sau cùng cư nhiên bị hắn dùng cả, toàn bộ đều chất dưới chân Yên Chi, trở thành đá lót đường tuyết mỡ cho nàng ta.

Hắn ta dịu dàng dịu lấy tay nàng ta nâng nàng ta lên trên cao, nhưng giờ đây, lại bị người khác hạ độc thủ.

Triệu Khuếch gian trá xảo quyệt, con trai lão ta là tên thất học vô dụng.

Giành đi công lao tái thế của Tạ Thu Hiền nhưng lại cảm thấy đây là điều đương nhiên, Tạ Thu Hiền kia vô cớ có được nhiều ngân lượng như vậy từ nhà gã ta, cư nhiên khiến gã ta không nuốt nổi cơn giận. Do đó liền dùng danh nghĩa chủ tướng hẹn hắn ta cùng ra ngoài thành đua ngựa, trong cuộc đua, cư nhiên vờ bất cẩn dùng roi quật vào mặt Tạ Thu Hiền, khiến hắn ta rơi xuống ngựa.

Tạ Thu Hiền đáng thương kia là viên nho tướng, sau khi rơi xuống ngựa, cư nhiên không còn mở mắt ra nữa.

Vị Triệu gia đại thiếu gia kia còn thấy chưa đủ, không những không vờ thu lượm thi thể, còn sai người mang hắn ta đến kỹ viện, hòng muôn lúc còn sống người giữ thân trong sạch, ta muốn lúc chết người cũng không giữ được văn tiết, xem bọn thiếu gia nhét người vào kỹ viện, rồi sau đó cho người hồi báo, nói người đắm chìm mê muội chết trên người của thanh lâu diễm kỹ!

Yên Chi không biết được ân ân oán oán giữ họ. Nhưng nàng ta vẫn để thi thể của Tạ Thu Hiền lại.

Không phải vì lí do nào khác mà bởi ngày hôm ấy Tạ Thu Hiền bỏ nhiều ngân lượng mua nàng ta nhưng ngay cả một ngón tay nàng ta cũng không động đến.

Nàng ta nợ Tạ Thu Hiền một đêm.

Đêm đến, Yên Chi một thân hồng y như tân nương, lẳng lặng quỳ bên thi thể Tạ Thu Hiền, xắn tay áo lên, vớt lấy chiếc khăn trong thau bạc, vắt khô, sau đó từng chút từng chút một lau đi vết máu trên mặt hắn ta.

Hai tên gia đình bên cạnh là do công tử Triệu gia để lại, giám sát Yên Chi để phòng nàng ta nhận tiền mà làm việc. Nhưng trước đó còn ôn, hễ đêm đến, hai người này có chút không chịu được.

Thanh lâu là nơi tiếp nam nhân sống, không phải tiếp người chết, cộng thêm sợ bị khách đến thanh lâu bắt gặp, cho nên tú bà sớm đã đưa Yên Chi đến gian viện lạc hẻo lánh này. Nhiều năm không tu sửa, tường vách cửa ngõ đều có vết

nút, thỉnh thoảng một hai cơn gió lạnh thổi vào, từ cổ luồng qua, lành lạnh mềm mại phẳng phát như tóc của nữ nhân, thật sự đủ khiến người khác ớn lạnh.

Vốn dĩ hai tên gia đình đã cảm thấy nơi này rất kinh hãi rồi, không ngờ tiếp đó Yên Chi càng khiến họ kinh hãi hơn...

Chỉ thấy nàng ta vác Tạ Thu Hiền lên, ném về phía giường...

“Ngươi ngươi ngươi!” Gia đình giáp bị dọa nhảy căng lên.

“Cười nhạo rồi.” Yên Chi e thẹn quay đầu lại: “Gia cảnh nô gia không tốt, lúc trước thường nữ cải nam trang, có một thời gian dài vác bao bố cho người ta...”

“Ai ai ai quản người vác bao bố hay dưa hấu!” Gia đình át sợ đến mức hồn không ở xác: “Ngươi ngươi ngươi ngay cả thi thể cũng không bỏ qua sao? Cô nương, cô nương người và quý cách biệt, việc hại thân như vậy...”

“Hết cách, nhận tiền làm việc, phải tận tâm tận lực a.” Yên Chi dứt lời, hất bỏ đôi giày thêu hoa, cơ thể đã bò lên giường.

Giường rất nhỏ, Yên Chi chỉ có thể nằm sát cạnh Tạ Thu Hiền, mặt đối mặt, môi kề môi, ngực áp ngực.

Nam tử trẻ trung tuấn nhã trước mắt, từ ngón tay đến lọn tóc cũng đều toát ra một khí chất thanh quý, Yên Chi dẫu nhìn thế nào cũng không tưởng tượng ra bộ dạng tung hoành sa trường của hắn ta, níu lấy ngón tay của hắn ta khẽ ngửi, cũng chỉ ngửi được một hương mực thơm nhàn nhạt.

Bị bóng lưng rộng lớn của Tạ Thu Hiền che khuất, hai gia đình không nhìn thấy được rốt cuộc Yên Chi đang làm gì, chỉ nghe thấy âm thanh ‘sột soạt’, liền nói rằng nàng ta đang làm việc ân ái, nhất thời hồn bay khỏi xác.

“Khẩu vị quá nặng, quá nặng rồi!” Gia đình giáp nước mắt đầm đìa.

“Dừng tay a! Dừng tay a!” Gia đình át khóc lóc không thôi: “Chỗ của công tử gia bọn ta sẽ ứng phó! Ngươi, ngươi vẫn là bỏ qua cho vị này đi, để hắn ta sớm được yên nghỉ đi!”

Yên Chi dờ khóc dờ cười, chỉ có thể nắm lấy tay Tạ Thu Hiền nhẹ nhàng bỏ xuống, sau đó lặng lẽ nằm bên cạnh hắn ta.

Thanh cầm phú tố sam⁽¹⁾, bộ dạng nhắm nghiền mắt của hắn ta, cứ như thể mai thượng khinh tuyết, vân đoan hạo nguyệt, thanh nhã nhất thế vô song.

“Tướng quân, người hãy an nghỉ đi.” Yên Chi nhắm mắt lại, nhỏ tiếng nói, “Diễm Cột muội muội có người ca ca làm cầm y vệ chỉ huy sứ, nếu muội ấy đã nói sẽ giúp tướng quân, sau này tự khắc sẽ có người đòi lại công đạo cho tướng quân... nô gia chỉ có thể làm nhiều như vậy thôi, trên đường hoàng tuyền, xin quân từ từ mà đi.”

Nàng ta không nhìn thấy, mi mắt Tạ Thu Hiền kia khẽ rung nhẹ một cái.

“Người người người đang làm gì vậy?” Hai tên gia đình kia lại sợ hãi: “Sao vô cớ nói chuyện với người chết?”

“Nô gia niệm kinh phật không được sao?” Yên Chi chỉ đành nói dối không chớp mắt, không vui đáp họ.

Hai tên gia đình lúc này mới ngỡ ra, vừa dặn dò nàng ta niệm nhiều chút, vừa lui đến góc khuất cách Yên Chi và Tạ Thu Hiền xa nhất, uống rượu lấy can đảm.

Yên Chi mỉm cười, lại nằm trở xuống, mắt đối mắt với Tạ Thu Hiền, hơi thở khẽ dài, một lúc lâu sau, cứ nhiên ‘hở’ một tiếng.

“Lại... lại sao nữa?” Hai tên gia đình đang trong tình cảnh phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình⁽²⁾, khi nghe thấy tiếng của Yên Chi, ngay cả rượu trong ly cũng tràn ra.

Yên Chi không mấy may quan tâm họ, mà chỉ lật người cười lên người Tạ Thu Hiền, đưa tay kéo y phục hấn ta ra, áp người xuống.

“Người muốn làm gì!!!” Hai tên gia đình sợ đến đưng đồ vò rượu.

Nhưng mà Yên Chi chẳng qua chỉ áp mặt phải lên ngực hấn ta.

Tim vẫn còn nhảy, tay chân vẫn còn hơi ấm, tuy sắc mặt có trắng bệch, nhưng Yên Chi từng ở cảng khiêng qua bao bố cho người khác, gặp qua nhiều người chết đuối được thuyền gia cứu, có người tuy bị kéo lên bờ không còn hơi thở nhưng không phải chết thật, mà chỉ không thở được. Những thuyền gia có kinh nghiệm sẽ cậy miệng người đuối nước ra, ép nước ra khỏi người họ, sau đó miệng kề miệng tiếp ba hơi cho họ, nếu như người đó may mắn thì vẫn có thể sống lại.

Nghĩ đến đây, Yên Chi không còn chần chừ, hai tay sờ vào khuôn mặt Tạ Thu Hiền, áp mặt lên.

“A di đà phật! A di đà phật! Người làm như vậy sẽ xuống địa ngục a tì đó!” Hai tên gia đình la toáng lên.

Mây đen che phủ, ngọn nến bỗng tắt, lời của họ vừa dứt, một cơn gió lạ liền thổi vào trong nhà, thổi rơi trâm ngọc của Yên Chi, mái tóc đen dài xõa tung. Chớp mắt, phảng phất như điểm quý câu hồn nhiếp phách.

Cơn gió ấy không ngừng vây quanh Tạ Thu Hiền, như thể bước chân của Hắc Bạch Vô Thường, chỉ khơi dậy một cơn gió âm giới, báo cho thế nhân nhanh chóng tránh khỏi, đừng cản trở tiếng chuông gọi hồn.

Yên Chi đón lấy cơn gió ấy, phục người xuống, áp lên bờ môi lạnh băng của hấn ta.

Lúc đầu gặp, chỉ nhặt hoa rơi không nở hái.

Khi gặp lại, tướng quân nhất thế như bạch tuyết.

Vi quân ân, mai hoa hoàn tuyết nhất đoạn hương.

Bên giường, hai người mười ngón tay dần dần đan xen vào nhau, trong tiếng hét thảm thiết của bọn gia đình, cuối cùng đôi mắt ôn nhu như ngọc ấy cũng từ từ mở ra.

Con gió quỷ dị như câu hồn kia lúc này đột nhiên dừng hẳn, phảng phất như một tiếng thở dài, từ bên tai Yên Chi vụt qua, thoát ra cửa sổ, chớp mắt biến mất không còn dấu vết.

“Trá thi a!!!” Gia đình giáp kinh hãi chạy ra khỏi cửa.

“Không liên quan đến ta a! Người muốn tìm cứ tìm công tử gia a, tất cả đều tại công tử gia không tốt!” Gia đình ất rùng rùng nước mắt chạy đi.

“Cút đi! Người và ta phải chia nhau ra chạy mới đúng a!” Gia đình giáp máng.

“Đi chết! Ta chỉ cần chạy thắng người thì có thể an toàn rồi!” Gia đình ất không chút che giấu bộ mặt hiểm ác của mình.

Hai người người đuổi ta chạy, rất nhanh không còn bóng dáng.

Bên trong căn nhà nhỏ rách nát, chỉ còn lại Yên Chi và Tạ Thu Hiền, bốn mắt nhìn nhau, nàng trên ta dưới...

Tàn chúc đã lạnh, Yên Chi như thể khoác ánh trăng, áp đầy đôi mâu Tạ Thu Hiền.

“Người vẫn còn sống.” Nàng ta nhìn hắn ta, khẽ mỉm cười: “Thật là tốt.”

Tạ Thu Hiền lẳng lặng nhìn nàng ta, rất lâu rất lâu sau, mới nắm lấy tay nàng ta kéo đến trước ngực. Trái tim vì nhìn thấy sự đen tối của quan trường mà nguội lạnh, trái tim vì hồng trần thế tục mà chán chường, nay lại đập mạnh trong ngón tay của nàng ta.

“Ta vẫn còn sống, thật là tốt.” Ánh trăng như sương rơi xuống tâm mi của hắn ta, hắn ta nhìn vào đôi mắt Yên Chi, dịu dàng mỉm cười: “Còn có thể gặp được nàng, thật là tốt...”

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn⁽³⁾.

Không nói đến hai người tình ý ám sinh ấy, chỉ nói Hoa Diễm Cốt sau khi về đến phủ đệ của Hàn Quang, đem việc ở thanh lâu nói cho Hàn Quang nghe, cư nhiên gây ra một cơn địa chấn quan trường.

Hàn Quang lĩnh chức thưởng phạt tam quân từ tay sư phụ, phong chiến báo của Triệu gia đại thiếu gia trấn thủ Vân Thành cũng là dâng đến tay Hàn Quang.

Về việc này, Binh bộ thị lang Triệu Khuếch sớm đã lo liệu hết cho con trai, trừ phi chính mắt chứng kiến cảnh trấn thành vệ chiến, nếu không không thể tìm được chút phiền toái cho con trai lão ta.

Nhưng tệ chính là ở chỗ phúc duyên của con trai lão quá cạn, chộc ai không chộc, cứ nhiên chộc phải Hoa Diễm Cốt.

Yêu nhà yêu nước yêu sư muội, chộc đến Hoa Diễm Cốt có nghĩa là chộc đến Hàn Quang, chộc đến Hàn Quang... cũng có nghĩa là chộc đến một ổ cầm y vệ. Vệ cầm y vệ là ai, cầm y vệ phảng phát như ruồi bu máu, phảng phát như hồ đoi vò thức ăn, phảng phát như nhận nhổ trụi lông... tóm lại, họ có lỗi là chui, dù cho một quả trứng không có khe cũng có thể bị họ đốt ra máu, huống chi Triệu gia vốn dĩ mông không sạch sẽ.

Kết quả không tra còn tốt, hễ tra, thì tra ra được chân tướng.

“Mạo lĩnh quân công, lâm trận chạy trốn, thu nhận hối lộ, tham ô quân lương...” Hàn Quang nhìn xấp tội chứng còn cao hơn người trước mắt, tay chấp về sau, hồi lâu, mới quay đầu lại, mỉm cười thần bí với Hoa Diễm Cốt: “Lâu quá không sao gia⁽⁴⁾, móng vuốt của lang nhi sắp rỉ sét rồi, không ngờ lão ta cứ nhiên tự dưng đến cửa, hừ hừ hừ hừ...”

Hoa Diễm Cốt liếc nhìn, phát hiện việc này dính líu quá nhiều, cứ nhiên lôi ra hai vị quan tam phẩm, trong lòng bất giác lo lắng nói: “Việc trong triều muội không hiểu lắm, nhưng việc này dính líu đến nhiều người như vậy... huynh thật sự không cần thông báo sư phụ sao? Nói không chừng sư phụ lại cảm thấy tất cả lấy đại cục làm trọng, không cần xử trí trước?”

Hàn Quang nhìn nàng, sau đó từ trong mớ tội chứng ấy lấy ra một tờ giấy, đưa cho nam tử vai có phi yến vân, nói: “Bách Lí Độ, người đưa cái này đến cho quốc sư.”

“Đó là gì?” Hoa Diễm Cốt rất hiếu kì, tội chứng nhiều như vậy, sao huynh ấy chỉ chọn tấm sau nhất.

“Lúc tịch thu gia sản sẽ nói cho muội biết.” Hàn Quang vỗ vỗ vai nàng.

Đêm đến, Bách Lí Độ không đâu không đến dâng tội chứng ấy lên bài quốc sư.

Sư phụ chỉ thoáng liếc qua, đã siết gậy bút tử hào trong tay.

“Đi điều tra Binh bộ tả thị lang Triệu Khuếch.” Sư phụ lạnh lùng nói.

“Quốc sư người lúc nào mới phé để tự lập ba la ba la... ơ, lão thần đi ngay.” Tề tướng thấy sắc mặt y không tốt, cũng không dám chạm giới hạn của y, chỉ cảm thấy kì lạ, rốt cuộc mật thư gì mà khiến quốc sư hỷ nộ không bao giờ để lộ giận đến như vậy.

Mãi đến ba ngày sau, khi bắt đầu đại thanh tẩy Binh bộ, Triệu Khuếch là người đầu tiên bị xử trí, sao gia diệt môn, gia sản xung công hơn nửa, nửa còn lại ban cho tân nhiệm tả thị lang Tạ Thư Hiền.

Lúc ấy, Hàn Quang không chịu được việc một mực truy hỏi của Hoa Diễm Cốt, mới đành nói hết nội dung trong bức mật thư cho Hoa Diễm Cốt nghe.

Ghi chú:

1. Thanh cầm phú tổ sam: tú tài phối cùng trang phục màu thanh nhã.
2. Phong thanh hạch lệ, thảo mộc giai bình: trông gà hóa cuốc.
3. Xuất xứ từ bài thơ “sơn viên tiểu mai” của thi nhân đời Tống - Lâm Bô.
4. Sao gia: tịch thu gia sản.

Chương 24

Tạ Tiểu Tướng Độc Chiếm Hoa Khôi

Gió lên, thổi gọn hồ nước trong xanh.

Hoa rơi, làm hao gầy đi cảnh hoa.

Tất cả dường như đều chỉ xảy ra trong vòng một đêm.

Triệu gia quyền thế ngất trời bỗng chốc tan gia, Tạ Thu Hiền danh bất kiến truyền thăng liền ba cấp, trở thành viên quan tam phẩm trẻ tuổi nhất đương triều. Yên Chi cũng vì việc Tạ Thu Hiền khởi tử hồi sinh mà càng tăng thêm sắc màu thần bí, dù là cô nương cùng một thanh lâu, cũng có người xem nàng ta là hồ tiên mà sùng bái, càng có tiên sinh kể chuyện đem sự tích của nàng ta viết thành câu truyện truyền kì, người truyền người tụng, do đó tất cả đều hay biết, trong phút chốc, Yên Chi trước nay không ai sánh bằng, ngỡ rằng từ nay khách đến như mây, nhưng không ngờ thoáng chốc đã bị một người bao trọn.

Người đó chính là Tạ Thu Hiền.

Nơi chốn yên hoa, nơi chốn yên hoa... yên hoa, chỉ có thể nở rộ giữa bầu trời đêm, dù có xinh đẹp đến đâu cũng không thể nở rộ đến sáng hôm sau, cho nên ân khách thường nhân lúc đêm xuống mà đến, ca một khúc tình chàng tình thiếp hận không thể hai hòa thành một, nhưng hễ khi vầng dương hé lộ, liền kẻ bỏ đi thì bỏ đi, kẻ rời khỏi thì rời khỏi, chỉ lưu lại các yên hoa nữ tử, lẳng lặng đợi chờ đêm tiếp theo, lần nở rộ tiếp theo, người nam nhân tiếp theo.

Tạ Thu Hiền kia... lại rất khác.

Hắn ta đêm đêm đều đến, nhưng dẫu cho lúc hoang đường nhất thì cũng chỉ gói đầu lên gói của nàng ta, gương mặt thanh tuấn ửng đỏ vì say, đờm chút men say nói: “Xin lỗi... Tạ mỗ không thắng được men rượu...”

“Nhưng người là tướng quân.” Yên Chi dờ khóc dờ cười bỏ chum rượu xuống, có ý đùa hắn ta dậy: “Tướng quân không phải đều rượu ừng ực từng bát, thật ăn từng miếng lớn sao?”

Đèn hoa rực sáng, mỹ nhân mi mục như họa.

Tạ Thu Hiền lặng lẽ nhìn nụ cười của nàng ta, hồi lâu sau, mới khẽ mỉm cười, đáp: “Tạ mỗ là ngoại lệ... vì vậy nên không ít lần bị tướng sĩ trong quân ức hiếp. Lần sau nếu có người tìm Tạ mỗ thì uống rượu, Tạ mỗ có thể kéo họ đến đây không?”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho nô gia!” Yên Chi vỗ ngực đáp.

Sau đó, nàng ta đã hồi hận.

Ngày thứ hai, Tạ Thu Hiền dẫn một đám thủ hạ cũ đến tìm nàng ta, một bọn nam nhân trắng kiền đầu đao nhuốm máu vây quanh Yên Chi, sau đó cùng lộ ra nụ cười ám muội, đưa chum rượu trong tay cho nàng ta: “Tiểu đệ xin chào tẩu tẩu.”

Ngụm rượu Yên Chi vừa uống vào suýt chút nữa phun ra.

“Các vị gọi nô gia là gì?” Lúc Yên Chi hỏi, ánh mắt lại liếc sang phía Tạ Thu Hiền.

Tạ Thu Hiền khẽ lộ ra nụ cười mỉm cười cổ vũ.

Yên Chi hoàn toàn không hiểu ý nghĩa nụ cười này của hắn ta. Nàng ta chỉ cố gắng kiên nhẫn nghe những tên tướng sĩ giải thích, Tạ Thu Hiền tựa như ánh trăng trên trời tuyết trong vòm mây, nàng ta chỉ là bùn đất tàn hoa, những kẻ giáp ắt bính đình không biết gì này đùng đùng nàng ta làm ô nhục uy danh của tướng quân.

Các tướng sĩ bị nàng ta chỉ trích đều quay sang nhìn nhau, trước lúc rời khỏi, người dẫn đầu càng vỗ vỗ vai Tạ Thu Hiền, ý vị thâm sâu để lại một câu: “Tướng quân, trọng trách còn dài a...”

Khi ấy Yên Chi không phát hiện được ý vị của câu nói ấy, nàng ta chỉ cảm nhận được thái độ của Tạ Thu Hiền có chút buồn bã.

Mãi cho đến ngày thứ hai, khi nàng ta được tú bà báo rằng Tạ Thu Hiền đã bỏ một số tiền lớn, bao trọn nàng ta.

Sau đó, hắn ta đêm đêm đều đến. Nhưng mỗi sáng hắn ta cũng đến.

Có lúc, buổi sáng tình cờ gặp gỡ ở tiệm điểm tâm, nàng ta vừa ngồi xuống, đã nghe sau lưng có người giọng như huyền cầm, nói: “Cô nương ở đây a.”

Yên Chi quay đầu lại, đã thấy Tạ Thu Hiền thanh y nho nhã, đứng dưới ánh nắng ban mai, khẽ mỉm cười với nàng ta.

“Người cũng ở đây a.” Yên Chi cũng cười với hắn ta.

Sau ấy, cả hai đương nhiên là cùng ngồi một bàn, ăn hai chén cháo và một đĩa bánh kẹp thịt và bánh bao.

Có lúc, lại tình cờ gặp được ở tiệm trang sức, Yên Chi lướt nhìn chiếc trâm hoa mai từ trái sang đến chiếc trâm nhọn khảm châu bên phải, cắn ngón tay do

dự không quyết, cuối cùng nghiêng răng đưa ngân lượng sang: “Gói chiếc trâm nhận khảm châu này cho nô gia.”

Lúc này, một bàn tay thon dài sẽ dang ra từ sau lưng nàng ta, thu chiếc trâm hoa mai còn lại kia lại. Yên Chi nhìn theo bàn tay dần quay đầu lại, chỉ thấy Tạ Thu Hiền đứng sau lưng nàng ta, mỉm cười nho nhã.

“Tướng quân đến từ lúc nào vậy?” Yên Chi thì thầm hỏi hấn ta.

“Chưa lâu lắm.” Tạ Thu Hiền nhìn ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ: “Từ khi cô nương bắt đầu lựa trâm.”

“...” Yên Chi hết ý, nàng ta vì tiết kiệm tiền, chỉ ít trả giá với lão bản ba canh giờ, nói đến lão bản dờ khóc mới bán cho nàng ta với giá thấp nhất... vì vậy nên ngay cả cơm trưa nàng ta cũng chưa kịp ăn.

“Có thể nê mặt cùng dùng cơm không?” Tạ Thu Hiền khẽ mỉm cười với nàng ta, sau đó tay khẽ đưa lên, chiếc trâm hoa mai bị hấn ta cài vào tóc nàng ta: “Để báo đáp, cây trâm này xem như tặng cô nương.”

Đêm ấy, họ cùng dùng cơm, không phải tại hoa phòng liễu ngõ tử túy kim mị, mà là ở một tiểu quán vắng lặng tĩnh mịch, cá chung, cải xào, đậu phụ kê lân, canh thịt nấm, món ăn thông thường đạm bạc dưỡng sinh, cũng như cảm giác con người Tạ Thu Hiền mang đến cho người khác.

Tình cờ gặp gỡ vào buổi sáng, tình cờ gặp gỡ vào hoàng hôn, tình cờ gặp gỡ ở góc phố, tình cờ gặp gỡ ở họa buồm... cùng với từng lần từng lần tình cờ gặp gỡ ấy, cuối cùng Yên Chi cũng nhận ra.

Trừ phi nguyệt lão bỏ mặc tất cả các đôi nam nữ trong thiên hạ, ngày ngày theo cạnh hai người họ, nếu không dù cho hấn ta có ý cũng không thể có nhiều cuộc tình cờ như vậy?

Yên Chi là người từng trải, tâm tư của Tạ Thu Hiền nàng ta đoán hiểu được.

Do đó hôm nay trong lúc cùng hấn ta dạo trong chợ, nàng ta có ý vô ý nói rõ với hấn ta.

“Tạ tướng quân, nghe nói gần đây Quốc tử giám Tế Tửu có ý gả nữ nhi độc nhất của ông cho người?” Trên tóc Yên Chi khẽ đung đưa chiếc trâm nhận khảm châu, chuỗi châu dài rũ bên má nàng ta, châu viên ngọc nhuận, nhưng lại bị dung nhan mỹ lệ sánh như ngư nhãn, Yên Chi quay đầu lại, mỉm cười với Tạ Thu Hiền: “Còn nữa, nghe nói vị Tế Tửu đại nhân ở Quốc tử giám ấy... dường như là bằng hữu tốt của phụ thân người, và càng là ân sư của người.”

“Một ngày làm thầy cả đời là phụ thân, ta xem người là phụ thân, càng xem nữ nhi của người là muội muội.” Tạ Thu Hiền cười đáp.

“...” Yên Chi á khẩu một lúc, tiếp tục cười nói: “Nhưng lão phu nhân không nghĩ như vậy a.”

Tạ Thu Hiền nhíu mày. Hắn ta là thế đại thư hương môn đệ, chỉ tiếc là phụ thân mất sớm, gia cảnh dần dần bại lạc, từ lúc hắn ta khí bút tòng quân, thế nhân càng nói Tạ thị môn đệ từ nay chôn vùi trong tay hắn ta, nhưng không ngờ chớp mắt hắn ta đã là Binh bộ tả thị lang... mẫu thân khi nghe được tin này, vui mừng đến khóc, lập tức quỳ trước tông từ, niệm kinh báo việc của hắn ta với tổ tiên.

“Nhân phi thảo mộc, thực năng vô tình, tâm ý của tướng quân đối với Yên Chi, Yên Chi hiểu.” Yên Chi bên cạnh hắn ta, nói: “Nhưng chính vì như vậy, cho nên không hẳn tâm để tướng quân vì nô gia mà khiến lão phu nhân nổi giận, cũng không hẳn tâm để tiền đồ tươi sáng của tướng quân biến mất ở người nô gia... tướng quân, nô gia là yên hoa nữ tử, yên hoa dễ nguội lạnh, người hà tất phải cố chấp giây phút thoáng qua này?”

Tạ Thu Hiền nhìn chằm chằm nàng ta.

“Nàng hiểu ta.” Hắn cười khỏ: “Nhưng lại không tin ta.”

Lòng Yên Chi khẽ nói, nhưng sắc mặt vẫn không đổi.

“Tướng quân nặng lời rồi.” Nàng ta cười tươi như hoa: “Nô gia chẳng qua chỉ cảm thấy... kết cục tốt nhất giữa chúng ta chính là năm này sang năm khác, ngày này sang ngày khác, tướng quân vẫn đến Vạn Hoa lâu như đã hẹn, sau đến bên cạnh nô gia, sau đó ‘ai da’ một tiếng, nhổ một cọng tóc bạc cho nô gia, sau đó lắc đầu, nói... Yên Chi a Yên Chi, nàng cuối cùng đã già rồi... sau đó, tướng quân sẽ không còn đến nữa, còn nô gia sẽ vì tuổi già sắc phai, cuối cùng cũng rời khỏi Vạn Hoa lâu, may thay vì những năm nay kiếm được không ít, đủ để nô gia sống hết nửa đời còn lại trong sung túc... ai da, đó không phải là Diễm Cốt muội muội sao?”

Tạ Thu Hiền nhìn Yên Chi như con chim nhỏ bay về phía trước.

Chỉ thấy một nam một nữ từ phía trước đi đến, nam nhân tuấn diệp phi phàm, nữ nhân diễm sắc vô song, hai người rí tai thì thầm, thân mật vô cùng, đó không phải là Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt thì còn là ai nữa?

“Trên mật thư viết gì, huynh nói đi a!” Hoa Diễm Cốt níu lấy tay áo Hàn Quang.

“Lôi lôi kéo kéo còn ra thế thống gì!” Hàn Quang vừa trách mắng vừa mặc cho nàng kéo lấy tay áo: “Kì thực cũng không có gì, chủ yếu là lão già không biết xấu hổ ấy giành đi công lao của Tạ Thu Hiền, áp đặt cho con trai vô dụng của lão thì thôi, sau việc ấy còn muốn dùng công lao cái thế ấy ép sư phụ gả muội cho con trai lão ta... còn có một điều thứ yếu là, nữ tể Cố Triều Huy của lão, hình như từng có hành động bất chính với muội đúng không? Muội nói xem, ai có thể đưa nữ nhi vào hang cọp như vậy a? Sư phụ tuy già mà còn có chút không nên thân, nhưng chí ít hồ dữ không ăn thịt con, người thà liêu với lão ta cũng không thể mở to mắt gả muội vào phủ của lão ta.”

Hoa Diễm Cốt ngây người hồi lâu: “Ta yêu sư phụ một ngàn năm.”

“Muội có thấy ghê tởm không hả?” Hàn Quang kinh tởm hất nàng ra.

Hoa Diễm Cốt vốn định tiếp tục đôi co với Hàn Quang, nhưng thấy Yên Chi đang chạy về phía nàng, liền quay đầu mỉm cười: “Yên Chi tí, trùng hợp vậy.”

“Chỉ huy sứ đại nhân.” Tạ Thu Hiền theo sau Yên Chi mà đến, thấy hai người họ, liền mỉm cười chấp tay, ánh mắt di chuyển giữa Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt một lúc, sau đó nhìn về phía Hàn Quang: “Đại nhân, người cũng đang bồi vị...”

“Không có!” Hàn Quang lập tức nghiêm mặt hét: “Bổn đại gia mới không rảnh rồi bồi muội ấy dạo phố! Bổn đại gia đây là... tuần tra, đúng tuần tra... sau đó trùng hợp gặp được và cùng muội đi trên một con đường mà thôi!”

Yên Chi và Tạ Thu Hiền cùng nhìn nhau, trong lòng đều hiểu, khẽ mỉm cười.

Nếu có duyên gặp gỡ, vậy thì cùng nhau đi dạo. Chỉ là Yên Chi và Tạ Thu Hiền thuần túy là người xem, Hàn Quang tự xưng là đến tuần tra, người thực sự mua đồ cơ hồ chỉ có Hoa Diễm Cốt.

Trong tiệm vải.

“Các vị khách quan muốn thứ gì? Bổn tiệm thực cầm tô tú thứ thứ đều có...” Lão bản vui mừng bước ta tiếp khách.

“Ta lấy cái này!” Ánh mắt Hoa Diễm Cốt nhìn về phía một mảnh lụa trắng thêu vân vân.

Bộp.

Một chiếc móng vuốt đặt trên ấy.

Hoa Diễm Cốt sững sờ hồi lâu, cúi đầu xuống. Bạch lang lông trắng dày đặc từ từ ngẩng đầu lên, nhìn nàng.

Trong tiệm trang sức.

Lão bản tươi cười nghênh đón, chưa kịp mở miệng, Hoa Diễm Cốt đã khí thế hùng hồn đưa tay.

Bộp.

Bàn tay của Hoa Diễm Cốt và chiếc móng vuốt của bạch lang cùng đặt trên một cây trâm hoa đào bạc.

“Vải đã thuộc về ngươi, cây trâm này phải là của ta.” Hoa Diễm Cốt gượng cười với bạch lang.

Bạch lang lườm nàng.

“Tiểu lang đừng như vậy.” Hoa Diễm Cốt đã sắp phải niệm tam tự kinh đè nén cười: “Ngươi đã có chừng mười cây rồi, cây trâm này nhường cho muội ấy đi.”

Bạch lang lúc này mới rút móng vuốt lại, dùng ánh mắt chính thất nhìn tiểu thiếp lướt nhìn Hoa Diễm Cốt, sau đó từ tốn rời khỏi, nhường cây trâm ấy đi.

Hoa Diễm Cốt rất muốn nôn ra máu.

Tình cảnh sau đó thiết nghĩ cũng biết, bất luận là tiệm ngọc khí hay tiệm đồ cổ, chỉ cần là thứ Hoa Diễm Cốt chọn, ắt hẳn có thể nhìn thấy móng vuốt của bạch lang, sở thích của một người một sói này lạ kì gần như giống hệt nhau, thứ người thích ta cũng nhất định thích, cuối cùng, Hoa Diễm Cốt không nhịn được òa khóc nói với Hàn Quang: “Su huynh huynh nói thật đi, có phải huynh xem nó là muội mà nuôi không hả?”

“Ai... ai rảnh như vậy chứ?” Hàn Quang có tật giật mình nhìn ngó xung quanh.

“Vậy là vấn đề do muội rồi sao?” Tâm trạng Hoa Diễm Cốt càng tệ hơn, “Không ngờ, không ngờ a... chẳng qua chỉ rời khỏi kinh thành mấy năm, phẩm vị của muội đã giảm đến độ như vậy... quả thật là đạt đến cảnh giới không bằng cảm thú... muội không muốn sống nữa...”

Hàn Quang xoa xoa đầu nàng, cười nói: “Không sao không sao, su huynh không chê bai muội.”

Tạ Thu Hiền và Yên Chi cùng liếc nhìn nhau, dở khóc dở cười, người ngoài cuộc thì rõ người trong cuộc thì mê muội, đôi thanh mai trúc mã trước mắt không biết lúc nào mới hiểu rõ được lòng mình.

Bốn người dạo đến khi hoàng hôn buông xuống, mới bước vào tửu quán dùng cơm, kết thúc một ngày hành trình.

Tạ Thu Hiền nhìn vẻ mặt mỗi một của Yên Chi, mỉm cười nói với họ: “Tiểu tướng đi gọi hai chiếc kiệu đến đưa hai vị cô nương về phủ.”

Hắn ta rời khỏi một lúc liền có hai chiếc kiệu dừng trước cửa tửu lâu, kiệu phu bước đến, cung kính nói là một vị Tạ tướng quân sai đến.

Hoa Diễm Cốt và Yên Chi liền bước vào kiệu, còn về Hàn Quang, khi hắn ta thật sự đi thì bước chân còn nhanh hơn ngựa phi, cần gì phải ngồi kiệu. Nghĩ đến tối nay còn phải về Huyết Đô an bài chút việc, liền cáo biệt trước, nhưng không ngờ đi được một đoạn đường, đột nhiên bị một người vội vã gọi lại.

“Chỉ huy sứ đại nhân!” Tạ Thu Hiền dẫn theo hai chiếc kiệu xông đến, nhìn Hàn Quang, lại nhìn bên cạnh hắn, kì lạ hỏi: “Hai vị cô nương... đã về rồi sao?”

“Hả?” Hàn Quang nhất thời ngơ ngác: “Không phải người gọi kiệu đến đón đi rồi sao?”

“Kiệu tiểu tướng gọi đang ở đây.” Tạ Thu Hiền chỉ về phía sau, sau đó mặt liền biến sắc: “Tiểu rồi! chỉ huy sứ đại nhân, chắc chắn là lúc chúng ta ăn cơm ở tửu lâu, bên cạnh có nhiều người, có kẻ nghe lén được cuộc nói chuyện của chúng ta, đã lén gọi hai chiếc kiệu khác đến bắt cóc hai vị cô nương đi rồi!”

Phút chốc, Hàn Quang như thể danh đao xuất tiêu, huyết khí thu lại trong tiêu bỗng chốc trào dâng, nhuộm đỏ cả màn đêm...